Anul al 54-lea 8 Pagini EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei 8 Pagini Nr. 239 Marţi 31 August 1937

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

Orientarea plasamentelor

Odată cu reluarea afacerilor şi cu apariţia primelor semne de stabilitate în raporturile economice, deţinătorii de capitaluri au început să se întrebe: în ce direcţie ar fi mai sigur şi mai rentabil să-şi plaseze economiile?

După deslănţuirea crizei bancare, între anii 1931 şi 1932, am asistat la fenomenul tezaurizării, lumea înţelegând să-şi pue la adăpost economiile fie în safeuri, fie în depozite fără dobândă la Banca Naţională, fie în construcţiuni imobiliare, în timp ce micile economii luau de preferinţă drumul spre Casa naţională de economii şi cecuri poştale.

In chipul acesta, dacă depunerile în bănci au scăzut dela 11.373 milioane în 1930 la 6.347 milioane în Iunie 1936, în schimb, la Banca Naţională, în aceeaşi perioadă de timp, ele au săltat dela 1.949 milioane la 5.362, iar la Cassa de economii dela 287 milioane la circa 2.700 milioane în 1936. In treacăt amintim că la această din urmă instituţie depunerile la economii se totalizează azi la circa 3.500 milioane, având un spor de 800 milioane de anul trecut până azi).

Plasamente pasive s'au făcut, însă, în construcţiunile imobiliare. Ritmul lor a înregistrat, totuşi, o încetinire în 1936, mai ales în primele 3 trimestre. Adevărul e că în condiţiunile de azi, investiţiunile imobiliare nu mai prezintă un plasament ispititor din punct de vedere al rentabilităţii. Scumpirea considerabilă a materialelor, suprimarea avantajelor fiscale acordate anterior pentru nouile construcţii, cum şi tendinţa de scădere a chiriilor din cauza numărului prea mare de apartamente oferite spre închiriere, au contribuit la slăbirea curentului spre investiţiunile imobiliare. Cu atât mai mult, cu cât între timp s'au creiat, în alte direcţiuni, condiţiuni mult mai favorabile pentru atragerea plasamentelor. Investiţiunile în construcţiuni tind să rămână mai mult plasamente de siguranţă decât de rentabilitate.

Dovadă e, că chiar în toamna anului 1936 — care a fost un an de lichidare a crizei şi de serioasă reluare a afacerilor — a fost deajuns să se producă criza francului şi a devizelor din blocul aur, pentruca economiile cetăţenilor să caute din nou siguranţa în investiţiuni imobiliare.

Altă tendinţă, ce se observă în modul de orientare al investiţiunilor imobiliare, este deplasarea lor dela construcţii gigantice, spre construcţii mai mici, în deosebi pentru uz propriu, cum şi spre lucrări de renovare şi reparaţiuni.

Astfel, la Bucureşti, după datele pe care le înfăţişează ultimul buletin al Asociaţiei româneşti pentru studiul conjuncturii economice, suprafaţa desfăşurată ce revine pentru o autorizaţie de construcţie scade dela 288 m.p. în 1934 la 239 m. p. în 1935 şi la 199 în 1936.

Şi cam aceeaşi scădere se constată şi la construcţiile din celelalte municipii.

La fel şi cu renovările şi reparaţiunile făcute vechilor clădiri. In timp ce numărul nouilor construcţiuni se află în scădere, cel al renovărilor şi reparaţiunilor este în vădită urcare.

Intr'un cuvânt, campania construcţiilor este în scădere. Aşa, în Capitală, dela o suprafaţă de 725.000 m.p., pentru care s'au cerut autorizaţii de construcţii în 1935, s'a ajuns la 521.000 m. p. în 1936. Scăderea e mai mică însă, în provincie. In 20 de oraşe (municipii şi capitale de judeţ), numărul autorizaţiilor pentru încăperi noui a scăzut dela 13.872 în 1935 la 12.439 în 1936, în timp ce numărul încăperilor vechi reparate a săltat dela 1.446 la 2.315 dela un an la altul.

Aceasta confirmă, ceeace am spus mai sus, că odată cu înmulţirea elementelor de stabilitate din viaţa noastră economică, investiţiunile imobiliare, care erau mai mult plasamente de siguranţă, în chip firesc tind să se limiteze, capitalurile căutând noui debuşee, care, pe lângă siguranţă, să ofere şi rentabilitate.

Printre aceste debuşee târgul valorilor de bursă şi în deosebi al titlurilor de stat tind să ocupe un loc din cele mai importante.

Il vom examina într'un articol viitor.

Se valorifică grâul?

de NICOLAE MAREŞ

La toate articolele ce s'au scris relativ la preţul grâului şi valorificarea cerealelor, ministerul cooperaţiei răspunde dând un comunicat, în care vrea să dovedească că a ţinut seama de toate cererile formulate de „Uniunea sindicatelor agricole", în petiţia sa din 5 Iulie 1937 către oficiul de valorificare.

Pentru a arăta însă, ce s'a cerut şi ce s'a făcut, reproducem cererea Uniunii sindicatelor:

„Domnule preşedinte, cu „privire la valorificarea re„coltei de grâu din acest an, „avem onoare a vă aduce la „cunoştinţă cele ce urmează:

„Dat fiind conjunctura fa„vorabilă internaţională în „ceiace priveşte preţul aces„tei cereale, credem că nu ar „mai fi nevoie de susţinerea „lui prin măsurile ce s'ar lua „printr'un decret lege. Uniu„nea centrală a sindicatelor „agricole este de părere, ca „în acest an comerţul grâu„lui să fie lăsat liber, bine „înţeles nepunându-se nici o „restricţiune de nici un fel la „export.

„Rămâne însă, ca coopera„ţia să aibă grije, la începu„tul recoltei, când ofertele „sunt de obicei mai mari, „prin cumpărăturile ce le va „face, să pună la adăpost pe „micii producători de grâu de „specula ce se va face în de„trimentul lor".

Ce a făcut ministerul cooperaţiei?

1. A făcut un decret lege pentru valorificarea comerţului de cereale, adică tocmai contrariu de ceiace a cerut Uniunea.

2. Conform acestui decret lege se percepe taxa de 9000 lei de fiecare vagon de grâu ce intră în mori, adică pe dos de ceiace a cerut Uniunea. Această taxă devalorizează grâul la interior.

3. Preţul mondial al grâului fiind în scădere, acum în urmă se ajută cu prima de 3000 lei preţul vagonului de grâu, şi zice comunicatul: *„fără să se facă deosebire între plugari, ci limitând cantitatea maximă la un vagon de fiecare producător".*

Se ia deci, dela marele producător 9000 lei de vagon şi se dă celui mic 3000 lei; cu alte cuvinte, se devalorizează grâul de calitate superioară al marelui agricultor, ca să se valorifice grâul inferior al micului producător: ca în Rusia Sovietică, nivelarea în jos!

Este aceasta folositor economiei generale? E cinstit? Sau ceiace se face este curată demagogie, dublată de ipocrizie?

Când Uniunea a cerut să se ajute la început micii producători, a înţeles să se facă acest lucru cu banii ce ministerul cooperaţiei are la dispoziţie la Banca Naţională, adică un fond de 200 milioane lei, iar nu din taxe ce se vor înfiinţa şi la care s'a opus categoric.

Dar pentru ministerul cooperaţii cu organele sale, oficiul de valorificare şi „Cecopava", a face uz de fondul de mai sus, e o operaţie fără interes, deoarece de acest fond *trebuie să dea socoteala şi chiar să înapoieze banii.* Este mult mai comod şi mult mai fructuos pentru falsii cooperatori oficiali, să mânuiască, fără nici un control, aproape un miliard „à fond perdu", din noile taxe provenite numai din valorificarea grâului, să nu se dea socoteala de nimic, căci aşa glăsuieşte decretul lege, şi să se mascheze asemenea operaţiuni, cu pomeni făcute la cooperativele de funcţionari, etc.

Dar ajutatu-s'a cu ceva micii producători?

(Continuare în pag. 2-a)

Aniversarea luptelor dela Griviţa

30 August 1877

Luarea Griviţei

Se împlinesc, astăzi, 60 de ani de când trupele române ce trecuseră Dunărea, în Bulgaria, sub comanda domnitorului Carol, au atacat reduta Griviţa ce făcea parte din sistemul fortificat al centrului de rezistenţă turcesc, Plevna, unde era concentrată armata lui Osman paşa.

Atacurile repetate, ce le-au dat românii atunci pentru cucerirea celor două redute nr. 1 şi nr. 2 de la Griviţa, în condiţiuni destul de grele din cauza întăriturilor puternice şi a rezistenţei înverşunate a turcilor, pe poziţiile lor dominante, au dovedit prin avântul eroic cu care au fost susţinute, virtuţile ostăşeşti ale luptătorilor noştri.

Luptele de la Griviţa au mai dovedit ruşilor, că intervenţia armatei române în războiul din Balcani, alături de ei, a fost o imperioasă necesitate, căci, cu toată modestia efectivului şi insuficienţa armamentului de care dispunea, ea a fost factorul determinant al victoriei câştigată la 27 Noembrie, prin capitularea turcilor la Plevna. In prima parte a campaniei, armatele imperiale ruseşti au crezut că vor face un marş triumfal de la Dunăre până la Constantinopol, fără să întâmpine nicio rezistenţă şi fără concursul românilor. Infrângerea ruşilor la trecătorile Balcanilor şi retragerea lor precipitată au provocat pe marele duce Nicolae să adreseze apelul său disperat, domnitorului Carol, ca să-i vină în ajutor, cu trupele sale, „în orice condiţii"....

Intervenţia armatei noastre, în acele împrejurări tragice, a salvat situaţia ruşilor şi în partea a doua a campaniei s'au dat luptele de la Griviţa, Plevna, Rahova şi Vidin, care au zdrobit rezistenţa turcilor, silindu-i să capituleze şi să se supună voinţei învingătorilor.

Nu trebue să uităm astăzi speranţele ce le-a deşteptat românilor din Transilvania, acţiunea eroică a dorobanţului român în războiul independenţei, în vederea altei acţiuni eroice ce trebuia întreprinsă peste Carpaţi, pentru înfăptuirea idealului nostru naţional.

Eroii de la Griviţa au deschis calea mântuirii neamului nostru. Ei ne-au asigurat independenţa ţării, prin jertfa vieţii lor şi au lăsat moştenire urmaşilor lor, îndeplinirea unităţei naţionale.

O mare victorie

—oxo—

60 de ani dela luarea Griviţei

Luptele armatei române, conduse de marele căpitan — Domnitorul Carol I, — lupte ce s'au dat, în ziua de 30 August 1877, şi în cari tânăra oaste română a întrecut în măreţie toate aşteptările şi a pus omenirea în mirare, au acoperit de glorie drapelele noastre şi au adus independenţa şi regalitatea.

Faptele se cunosc. Dăm numai o schiţă cu dispozitivul de atac al trupelor ruso-române, din ziua de 30 August, de sub comanda Domnitorului Carol I.

Problema ce se pune cercetătorilor sufletului ostaşului român este:

Căror fapte şi împrejurări se datoresc aceste formidabile puteri morale, deşi armata română se găsea la începutul renaşterii ei?

După convingerea unanimă, aceste fapte sunt:

1. Atavismul. In adâncul sufletului poporului român, zăcea ascunsă vitejia daco-romană şi a urmaşilor cari au luptat pe viaţă şi pe moarte pentru apărarea existenţei noastre naţionale.

2. Marea personalitate ostăşească şi morală a viteazului căpitan, Domnitorul Carol I, care prin pilda vie a faptelor sale de bravură şi vitejie, a făcut să reînvieze eroismul legendar al ostaşilor români.

3. Pilda vie a comandanţilor (ofiţeri şi soldaţi), cari în fruntea unităţilor ce sburau la atac, s'au jertfit pe altarul patriei (maiorul Sonţul şi căpitanul Valter Mărăcineanu).

4. Dorul de libertate şi unire ce dogorea ca para focului sufletele tuturor românilor de pretutindeni.

Cele arătate mai sus se pot dovedi cu fapte, fapte de vitejie şi eroism scrise cu sânge românesc în cartea de veci a neamului.

Dela început, Domnitorul Carol s'a arătat ca un adevărat cuceritor de suflete prin înaltele sale ordine de zi şi faptele sale.

Să cităm câteva:

Ordin de zi către armată

10 (22) Maiu 1877

Ofiţeri, subofiţeri, caporali şi soldaţi!

In momentele grele prin care trece ţara noastră, România întreagă are ochii ţintiţi asupra voastră; ea pune în voi toate speranţele sale.

In ora luptei aveţi înaintea voastră faptele bătrânilor oşteni români; aduceţi-vă aminte că sunteţi urmaşii eroilor dela Rahova şi dela Călugăreni.

Drapelul sub care luptaţi este în mijlocul vostru însăşi imaginea patriei. Urmaţi-l dar vitejeşte şi, când odată laurii păcii vor reinverzi pe munţii şi câmpiile României, Patria cu re-

(Continuare în pag. 3-a)

Grav accident

de automobil pe linia Feteşti-Giurgiu-Ramadan

TREI PERSOANE GRAV RANITE

Giurgiu, 28 August

Astă noapte un grav accident de automobil s'a întâmplat în bariera Slobozia din oraşul nostru.

Pe la ora 1 jum. automobilul taxi nr. 319 Gg., proprietatea d-lui Ilie Ştefan, care se afla la volan, a plecat spre comuna suburbană Slobozia cu 4 pasageri. Ajungând la barieră unde şoseaua este traversată de linia ferată Giurgiu-Port Ramadan şi văzând că bariera nu este închisă, a încercat să treacă linia. In acel moment trecea spre port trenul de marfă nr. 9859, care a isbit puternic maşina lovind-o şi de stâlpii de fier ai barierii.

Maşina a fost complet deteriorată.

De sub sfărâmăturile ei au fost scoşi grav răniţi d-na Elena Culcea, din Slobozia, Dumitru Dragne, agent de siguranţă la poliţia locală şi şoferul Ilie Ştefan toţi având leziuni la cap, mâini şi pe corp. Ceilalţi 2 pasageri, plutonierul-major Culcea din reg. 5 infanterie şi locuitorul Ilie Ancu, din Slobozia, au scăpat numai cu mici leziuni.

Răniţii au fost transportaţi la spitalul „Regina Maria".

Faptul fiind cercetat de d. comisar D. Marin, s'a constatat că accidentul se datoreşte numai neglijenţei cantonierului Matei Ion, dela cantonul Nr. 40, care a declarat că fiind obosit, a adormit şi n'a auzit semnalul dat de staţia Giurgiu pentru trecerea trenului şi închiderea barierei.

Cantonierul a fost arestat şi înaintat parchetului.

Astăzi interesându-mă la spital despre starea răniţilor, mi s'a comunicat că starea lor continuă să fie gravă.

Semnificaţia diplomatică a înarmărilor Marei Britanii

de GEORGE SOFRONIE

Profesor la Universitatea din Cluj

Fără îndoială, **două** importante orientări de politică externă, de specifică semnifacţie **diplomatică**, caracterizează viaţa în domeniul internaţional, din ultimul timp, a Marei Britanii. Pe de o parte, o strânsă apropiere de Franţa, — fără precedent aproape, dacă trecem peste loiala colaborare din vremea marelui război, — care este mai mult de cât o **cooperare** întru atingerea aceloraşi ţeluri de politică internaţională, în centrul cărora este menţinerea **păcii durabile.** Ea este, în realitatea faptelor, o **înţelegere cordială.** Pe de altă parte, fenomenul acesta nou, al desăvârşirii unui prodigios program de înarmare, care nu cunoaşte nici o limită pecuniară, şi care este ţărmurit doar prin puterea de producţie, de altfel considerabilă, a uzinelor ce au primit comenzile, prin capacitatea industriei, adică de a întrebuinţa sumele enorme puse la dispoziţia-i, de către parlament. Este acesta într'adevăr un fapt nou, necunoscut în trecutul istoric, mai apropiat sau mai îndepărtat al naţiunii engleze, un fapt revoluţionar în concepţiile de politică internă britanică, de însemnate urmări, în desfăşurarea de viitor, a vieţii internaţionale. Căci pacifismul şi oroarea de armamente a fost linia constant călăuzitoare a politici britanice. Iar încrederea în Soc. Naţiunilor a luat, în anumite momente, înfăţişarea unei doctrine mistice, quasi-religioasă, deopotrivă predicată de pastorii tuturor confesiunilor, de exponenţii Universităţilor, de numeroşi oameni politici. Ori, pentru ca o naţiune atât de legată de ideea de pace, atât de stăpânită în manifestările ei politice de doctrinele pacifiste, pentru ca o naţiune care a impus conducătorilor ei, dela 1919 şi până în ultimii ani, abţinerea dela organizarea sancţiunilor **militare** efective, în domeniul internaţional, — de aci imperfecta redactare a art. 16 din Pactul genevez odinioară şi respingerea proectelor de consolidare şi amendare a Pactului, mai apoi, — în fine pentruca o naţiune care ar fi pus sfârşit carierii politice a oricărui om de Stat, ce i-ar fi vorbit de necesitatea unor înarmări masive, numai cu câţiva ani în urmă, să accepte programul de reînarmare al guvernului actual, în valoare de **un miliard şi jumătate de lire sterline**, este un fapt, pe cât de semnificativ, pe atât de senzaţional. Iar sub raportul urmărilor sale internaţionale, este poate faptul cel mai însemnat al ceasului de faţă. Desigur, explicaţia acestei inedite hotărîri a naţiunii engleze, ca şi graba pe care din anul 1935 încoace, guvernul Baldwin şi astăzi cabinetul Chamberlain o pun întru traducerea ei în realitate, trebue căutată în acele împrejurări şi evenimente ce au determinat marasmul internaţional, în care se sbate, în prezent, întreagă comunitatea internaţională. Dar ea trebue găsită mai ales, în **două** importante acte, de universal răsunet, ce au desmorţit conştiinţa publică britanică şi au făcut-o să vadă, printr'o altă prismă, evenimentele internaţionale. Primul, desnodământul conflictului italo-abisinian, care a demonstrat lacunele Pactului genevez, şi a desvăluit precaritatea sancţiunilor, a căror eficacitate s'a arătat atât de şubredă, tocmai pentrucă Marea Britanie, pilon al Societăţii Naţiunilor, nu avea armamentele necesare, spre a le face reale şi resimţite. Al doilea cursa înarmărilor provocată de Germania, care ani dearândul a

(Continuare în pag. 2-a)

Furtună puternică in Anatolia

200 case luate de puhoaie

Istanbul, 28 (Telor). — *Din Djumuş în Anatolia centrală se anunţă, că acolo s'au deslănţuit azi o furtună şi o rupere de nori de o violenţă extraordinară. Cu toate că potopul a durat numai un ceas, pagubele cauzate sunt enorme. Puhoaiele au luat cu ele 200 de case ţărăneşti cu mobilier cu tot. Toate semănăturile au fost distruse. Opt persoane s'au înecat. Pagubele materiale se cifrează la peste un milion de lire turceşti.*

Vilegiatura Familiei Regale a Iugoslaviei la Brdo (Slovenia)

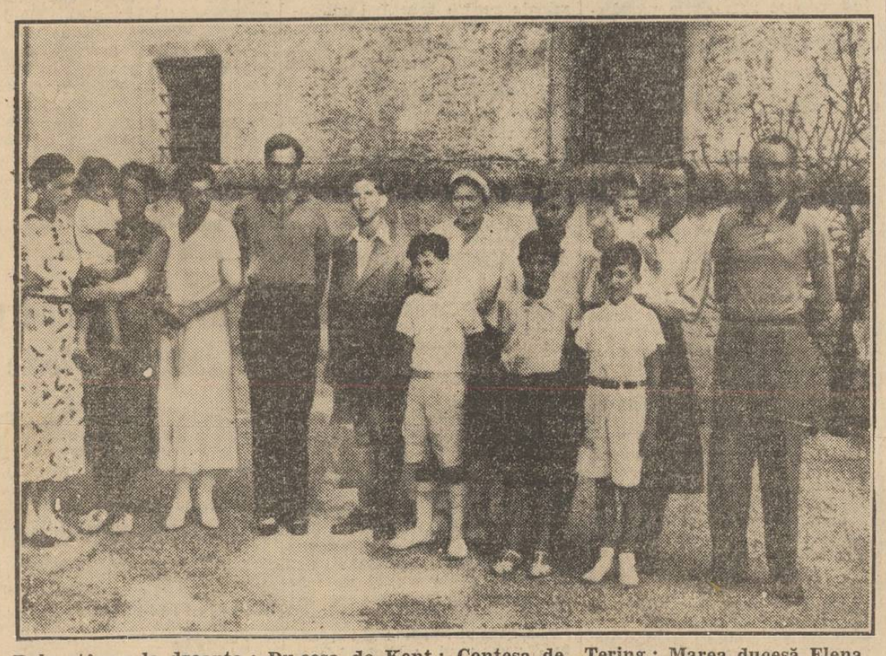

Dela stânga la dreapta: Ducesa de Kent; Contesa de Tering; Marea ducesă Elena a Rusiei; ducele de Kent; M. S. Regele Petru; M. S. Regina Marioara; Principele Alexandru; Principesa Olga; Principele Regent Paul In faţă principii Tomislav, Nicolae şi Andrei

Istoria se repetă?

de prof. I. LUPAŞ

IV

Dacă se spune adeseori că **istoria se repetă**, cuvântul acesta nu este cu totul lipsit de temeiul adevărului. Istoria nu este ştiinţa fenomenelor de repetiţiune, ci a celor de succesiune; se ivesc însă şi printre acestea unele cu note atât de asemănătoare, încât îndreptăţesc afirmaţiunea menţionată la începutul acestor rânduri, micşorându-i în parte valabilitatea prin restricţiunea cuprinsă în cunoscutul adaos latinesc: **eadem, sed aliter,** ceeace însemnează că fenomenele istorice chiar când au aparenţa unor fenomene de repetiţiune, variază şi nu se reproduc în forme identice.

Asemenea fenomene de quasi-repetiţiune istorică prezintă sbuciumările necontenite ale vecinilor noştri dela graniţa apuseană cari, siliţi de împrejurări, au ratificat tratatul dela Trianon, ori cât de puţin plăcute puteau să pară stipulaţiunile lui pentru cei ce se obişnuiseră a se legăna în iluzia unui imperiu naţional-independent, cu **20 milioane** de Unguri veritabili.

Ficţiunea **„statului naţional-maghiar independent"** ar fi pornit la 1915 pe cale să devină o realitate în limitele teritoriului, unde înainte cu o mie de ani descălecaseră cetele lui Arpad. Dar cei ce ostenesc spre a vedea ficţiunea transformată în realitate, vor avea încă mult de lucru, dacă sunt exacte informaţiunile că aproape jumătate din actualii cetăţeni ai Ungariei poartă încă şi în timpul de faţă nume străine, cari arată originea lor foarte puţin maghiară. Deaceea **„Liga pentru maghiarizarea numelor"** stăruie să-şi intensifice acţiunea, cu ajutorul tuturor autorităţilor oficiale din ţara lui Horthy.

Este o dreptate imanentă a istoriei. Cărările ei tăinuite, în vârtejul vremilor de urgie, atât de mult încât cei năpăstuiţi de potopul nedreptăţilor seculare îşi pierdeau uneori speranţa de a le regăsi, — sunt acum deplin lămurite şi stau deschise tuturor celor capabili să înţeleagă, că chiar şi un trecut „milenar" — cum şi-l imaginează Ungurii pe al lor — poate şi **trebue să fie rectificat** în sensul acestei neclintite dreptăţi imanente, care răsplăteşte fiecăruia după faptele sale.

Insăşi Ungaria pare a fi înţeles adevărul acesta.

Deaceea a ratificat tratatul de la Trianon.

Dar ceeace a ratificat Ungaria oficială, aveau oare de gând să respecte ori să ducă la îndeplinire cei ce au încheiat discuţia pentru ratificarea tratatului, ascultând în picioare cuvintele raportorului parlamentar Carol Huszăr şi făcând mărturisirea publică a credinţei lor religioase şi naţionale patriotice: „cred în Dumnezeu, cred în patrie, cred în reînvierea Ungariei milenare"...?

Iată o întrebare care a rămas **de actualitate palpitantă.** Răspunsul l-au dat cu prisosinţă nu numai agitaţiile revizioniste budapestane, ci şi însuşirile sufleteşti ale celor ce totdeauna s'au numit cu predilecţie „naţiune de jurişti".

Când s'a ivit poporul maghiar în zarea istoriei, cei dintâi Europeni civilizaţi, cari au avut prilej să-i cunoască de aproape însuşirile, au fost împăraţii Bizanţului. S'au găsit între ei doi inşi: Leon Filosoful ((886—911) şi fiul său Constantin Porfirogenitul (905-959), cari n'au lipsit a zugrăvi în scrierile lor, cum s'au priceput mai bine, însuşirile acestui neam. Cel dintâi scrie, că neamul acesta este „viclean şi prefăcut", nu caută prietenia şi **nu merită încrederea; de contractele încheiate nu se ţine,** nu poate mi împăcat cu daruri, căci înainte de a primi darul oferit îşi bate capul, **cum să strice contractele"...**

Iar al doilea făcând amintire despre Unguri în scrierea sa **„De administrando imperio"** (Despre chivernisirea împărăţiei) spunea că ei sunt **rău năravuţi** exprimând adevărul acesta prin două cuvinte greceşti, pe cari istoricul maghiar Carol Szabo le-a tradus în limba ungurească atât de sugestiv, prin termenul **fenegyerekek = „copiii satanei"...**

Aceste permanente însuşiri de rasă au ieşit adeseori la iveală în trecutul Ungurilor. Desigur nici tratatul dela Trianon nu a fost şi nu va fi în stare să le aducă vre-o modificare sau îndreptare esenţială.

Dovadă scena din parlamentul unguresc, care cu prilejul ratificării acestui tratat a ţinut anume să dea o **nouă confirmare** cuvintelor, prin cari a reuşit împăratul Leon Filosoful să zugrăvească o icoană atât de plastică şi credincioasă a caracterului maghiar.

Indelungata strădanie seculară de a preface acest caracter, sub înrîurirea civilizaţiei europene şi de a-l învălui măcar în aparenţele unei aproximative civilizaţii, n'a putut însemna decât o muncă de Sisif. Cârmuitorii statului unguresc de astăzi sunt întocmai cum i-a zugrăvit pe înaintaşii lor împăratul Leon Filosoful: **au ratificat tratatul de pace, dar în momentul ratificării îşi băteau capul, cum să-l zădărnicească...**

(Continuare în pag. 2-a)